

Малюнок на стіні

Сурмив архангел в церкві на стіні,
Удень, вночі, не день, не ніч — роки!
А я не чув! Не чув — бо що ж мені?
Нехай сурмить архангел на стіні,
Безрукий твір незнаної руки!

Напевно він і досі ще сурмить.
Архангеле, я — жилавий, живу!
Сурми, сурми, нехай стіна дрижить!
Я знаю: ти мене — уперту мить —
Поставиш під погашену блакить,
Як стоптану, в поразці, корогву.

Архангеле, як зійдеш зо стіни,
Вже не сурми — торкни, збуди, шепни.
Ба б а й

Розмова перед баром

Про вічність говорім.
Про вічність? Говорім.
Ось пес побіг — над ним,
Як хоруговка, хвіст.
Про вічність говорім.
Про вічність? Говорім.
Між хмарами літак,
Як муха в молоці.
Про вічність говорім!
Про вічність? Говорім.
Наприклад — ось життя:
Ти бублика з'їси,
Лишиться дірка — і
Це буде вічність.
Ходім до бару.

Ба б а й

Пісня про Понеділка

(Пародія)

Ти казала: — Прийди, прийди!
А куди — догадуйсь, рідний.
Отака мені задача —

Тяжувата ще й чортяча.
Та було б то не ходити
І ніженьки не ломити,
А проте, бо це ж нога
Книжку видать помогла!

Ти казали: в понеділок
Поведеш до гарних дівок.
Як же мене, Понеділка,
В понеділок стріне дівка?

Ти казала: у вівторок
Тобі стукне точно сорок.
Що ж, це вік іще добрячий
І для хлопця підходящий.

Ти казала: у середу
Даси мені з маком меду.
Мед то медом, але мак
Залиши для неборак.

Ти казала: у п'ятницю
Щоб приніс тобі спідницю.
Принесу, ще й до ладу,
Якщо розмір твій знайду.

Ти казала: у суботу
Маєш виразну охоту
На мій виступ заявитись,
У долоні бити й вити.

Ти казала: у неділю
Зустрічатимеш за милою,
Я ж навмисне не пішов,
Щоб не терти підошов.

Ти казала: в понеділок...
Будь здорова, моя мила,
І не смійся без причин.
Понеділок є один!

Іван Евентуальний

Чорна рада

(замість звідомлення
із зборів)

Куди біжать ці івці?
На збори в кредитівці;
Зібралась чорна рада:
геть пушкарєва влада!

Гей, га, у-ха-ха,
повалити пушкаря!

Біжать всі бандерівці,
біжать всі мельниківці —
домовились на спілку
захопити кредитівку!

Гей, га, у-ха-ха,
повалити пушкаря!

Бандеро-мельниківці
ідуть у спільній спілці
під проводом богдана,
петра, гната й івана.

Гей, га, у-ха-ха,
повалити пушкаря!

А він — отой пушкар
стоїть, неначе цар!
Даремні крики-вівки!
Де вам до кредитівки!

Гей, га, у-ха-ха,
де вам до пушкаря!

Поперли бандерівці,
попхали мельниківці,
та закоротка спілка,
засильна кредитівка!

Остались в кредитівці
правдиві пушкарівці!

Гей, га, у-ха-ха
не зделати пушкаря!

Андрій Чорношлик

Епіграми

На Тарасову нуту
або з голосінь касира КПШ,
Гната Білінського

Цифри, цифри і рахунки,
Лихо мені з вами!
Чого стали на папері
Сумними рядами?..

Тиха трагедія

Розсердився пан директор,
На лиці став пурпуровий:
Прийшов ситий-наїдений
На обід сто-доляровий!

А в нашому Нью-Йорку..

Вийшла мода на пенелі
І на дорогі тарелі.
Щоб у Ріднім Краю знали,
Що і ми США перегнали!

В ювілейному році

Казали мені, толкували,
Та важко було зрозуміти:
Чи роблять в Чикаго
Франків ювілей —
Чи Федя Курп'їти?..

Па п а й

— Наше середовище сильно підтримує!

— Наше середовище більше не підтримує!..

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЛИСА МИКИТИ

(Під проводом магістра гуморології й сатиризнавства Івана Евентуального)

АБРИКОС — безсоромна жовта ягода, яка не здібна червоніти.

АБСОЛЬВЕНТ — той, хто абсолютно нічого не знає.

АБОРТ — звільнення від надмірного тягару. Наприклад, викидання фабрикантами в море перепродукції кави або інших товарів.

АВАРІЯ — річ, бажана на праці й не бажана дома.

АВТО — ровер, якому в наслідок операції доточили ще пару коліс.

АГОНІЯ — руханка, що нагадує модерні танці.

АГРОНОМ — помічник хлібороба з претензією на більші знання.

АДРЕСА — таємниця, про яку можна довідатися з телефонної книги.

ВЕЛИКОПІСНЕ

В таку передвесняну пору, як тепер, я, звичайно, не пишу капелюха, та хіба прийдеться в когось позичити, щоб зняти його в пошані перед людиною, до котрої чую безмежний пошанівок, — значить, до колеги Олеса. Він бо не тільки склав урочисту обітницю, що в цьому святому Пості не піднесе чарки до рота, не тільки дотримується цієї обітниці, але й ще важко себе випробовує, зумисне висував силу волі і характеру перед драматичний іспит, — і переможно з цього іспиту виходить.

— То не штука, — говорить, — не думати про спокус на роботі, при станку, чи в хаті, дрімаючи коло телевізора, але штука сидіти в зміїному кублі, тобто в барі, дивитися, як інші антихристи потягають тую чемерицю, — і не заламатися на душі, не піддатися спокусі!

І не піддається!.. Ходить з гордо піднесеним чолом поміж випивальників, великодушно посміхається, того чи іншого камрата поплеще по плечу та й говорить:

— Випиваєте, хлопці, що?.. Ну-ну, випивайте на здоров'я, а мені ось байдуже! Правда, і мене інколи кортить вдарити по чарці, ох, як же кортить! Як пахне, чарує і манить своїм ароматом мій улюблений коньячок! Але я маю характер! Я витримаю! Ще два тижні якимось перемучусь, дідько мене не візьме!

Друзі в клубі "Ліса Микити" вже його не злюбили за такі перехвали, а один патріот, переїздом із Філадельфії, трохи фізично його не пошкодив: просто — хотів заїхати йому в ухо...

— Відійди, — скрикнув, — сатано, від бари, не дражни мене, не пий моєї крові! Я теж у перший тиждень Посту забігмався, що не подивлюся на пиво ані на оковиту, та ось прийшли сумні вісті з Краю, що моя перша жінка приїжджає з Польщі до Канади і вже є в дорозі!.. То я тоді як запив, то й досі не можу спам'ятатися.

Ось так, бачите, є різні типи людей, різні характери. Дехто заломлюється в годину важкої проби, а друг Олесь — ні! Як би не було, він такий герой. Хоч його дружина, пані Оксана, має трохи відмінний погляд на цю справу:

— Я, — каже пані Оксана, — молюся вдень і вночі, щоб той Піст скорше скінчився, бо інакше мій чоловік ошаліє або якесь інше нещастя станеться в хаті. Намалював собі, чуєте, такий графік, почепив на стіну і тільки й діла, що ходить коло нього з червоним олівцем та все рахує, як довго ще йому идати Великодня. Спершу рахував тижні, тепер рахує дні, а вкортці хіба рахуватиме години і мінути. І все торочить одне й те саме: "Я, наже, не чекатиму аж до Великодня, о, ні! Я пошу до того моменту, коли в церкві вперше заспівають "Христос Воскресе" і стануть святити паски. Тобто — до Великої Суботи. Господи! З яким смаком, з яким апетитом я тоді вип'ю собі мій коньячок! Мені вже й у снах привидиється ця блаженна хвилинка!"

— Часом мені здається, — говорить пані Оксана, — що я не знаю і не розумію мого чоловіка, хоч проминуло двадцять років, як ми одружені...

А ми його, друга Олесе, розуміємо і всі симпатії та гяриче наше співчуття по його, розуміється, боці. І КЕР

АДАМ — чоловік Єви, що не знав, як поводитись із жінкою, аж поки вона його не навчила.

АЖЮТАЖ — все одно, що теляче захоплення.

АЗЕРБАЙДЖАН — громадянин Азер, який мешкає біля громадянина Джана.

АКОРД — мелодійне сплетіння звуків. Найприємніші акорди можна почути під час котячого весілля на даху.

АКУСТИКА — непотрібна розкіш, без якої обходяться майже всі українські національні клуби.

АКУЛА — кожний мешканець Уол-стріту. Проте, чимало акул (партійних) мешкає і в Москві, де Уол-стріту немає.

● Тому що цьогорічний Великдень припадає в неділю 10 квітня за новим і старим стилем, деякі оборонці старого календаря в Чикаго плянують перенести це свято на Провідну неділю...

● В Нью-Йорку говорять, що легше пролізти верблюдові крізь вушко голки, чим непартійній людині увійти до управи Т-ва "Самопоміч".

● Одним з важливіших політичних потягнень Краєвої Ради УККА в Нью-Йорку було вручення п-ні Олені Лотоцькій її портрету, роботи мистця Петра Андрусєва.

● Кажуть, що бенкет у ресторані Лючова так сподобався вибраним учасникам 2-ої сесії Краєвої Ради УККА, що вони були б не від того, якби скликати ще й 3-тю сесію.

● Під час дискусійного вечора в "Клубі Круглого Стола" деякі учасники дискусії призналися, що їм найкраще вияснив проблеми Ватиканського Собору жидівський публіцист, д-р Ліхтен.

● Говорять, що курс української мови і літератури д-ра Григора Лукницького на Пенсільванському Університеті тому перестав існувати, що у Філадельфії забагато "легкодущів".

● Довкола будови нової Української Централі в Нью-арку-Ірвінгтоні наробили багато гуку-стуку, коли головою Громадського Комітету став д-р Володимир Гук.

● В Нью-Йорку треба буде обов'язково в наступному році збільшити для українців бальові залі в готелях, а зменшити аудиторії для святкових академій.

● З достовірних джерел довідуємось, що в найближчому часі Совети викинуть ракетою на Місяць ще двох собак, що називаються "Хрущов" і "Мікоян".

В ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКОМУ КЛЮБІ

— Ви чули: професор Чапленко гостро засудив радянський фільм "Тіні забутих предків" за наготу!

— Хіба в цьому фільмі так багато наготи?..

— Та ні, замало.

З ПОЛЬСЬКОГО ГУМОРУ

— Ви чули?.. Совети прислали до Польщі 500,000 пар черевиків!

— Де?.. Куди?..

— До шевських варстатів... прибити підметки.

"МОВО РІДНА, СЛОВО БІДНЕ..."

На 2-ій сесії Краєвої Ради УККА один з членів урядової партії виступив з довгою промовою про великі заслуги для УККА проф. Лева Добрянського.

Хтось кинув збоку коментар:

— Навіщо так довго балакати?.. Пан професор і так не розуміє по-українськи.

— Кудкудак! Знесли яйце, як кулак!..

З НАРОДНОГО ГУМОРУ

— Не женіть, куме, сина, він ще молодий, зелений...

— Отож! Як доросте — змудріє і не скоче.

— Що чувати в нашому УКК?

— Не кажеться — що „чувати“, але що „чути“...

ДРУЗІ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ! ПІДТРИМУЙТЕ ЛІТЕРАТУРНО-ДОПОМОГОВИЙ ФОНД „СЛОВА“!

З СУДОВИХ ПРОТОКОЛІВ

Підсудний з ревності обстриг дружинку. Вона плаче, а він її заспокоює: «Нічого, я тебе і без волосся любити буду».

Крупних нецензурних слів не було, а дрібні були.

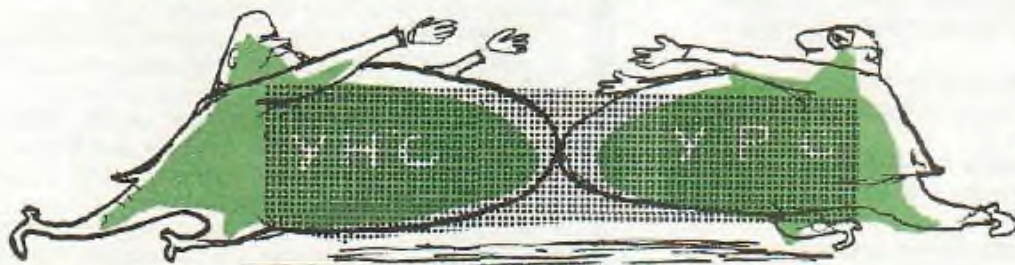
Він обзиває мене нецензурними словами, а я їх недостойна.

Я подав до нарсуду заяву про розлучення, щоб вняснити наші взаємини.

Васильєва мені по лиці не дала, але в лице наплювала.

У нас всі сусіди бездушні. У кожного бездушника своя спеціальність. Одні мене душать, інші б'ють по голові.

Чому Українському Народному Союзові важко з'єднатися з Українським Робітничим Союзом...

Зідхання аматора діт і поїздок до Вашингтону на посвячення й дедикації: "Ех, якби то нам ще один такий пам'ятник!"

Пролог до "Мойсея" Івана Франка можна б таном починати словами: "Народе мій, замучений, розпятий..."

З гірких парадоксів нашої доби: нова книжка "Українського Календаря", виданого Українським Суспільно-Культурним Товариством у Варшаві, вийшла з присвятою тисячріччю хрещення Польщі...

Цікаво, коли деякі наші наукові установи стануть займатися наукою?

Котру літеру права, з карного чи цивільного кодексу, застосувати до цих малих фейлетоністів, які пишуть великі і скучні фейлетони?..

Одним з перших завдань Катедри Українознавства буде надрукувати заклики до айришів, італійців, жидів і т. д., щоб записувались на українознавчі студії.

Не хочеться вірити, а проте це факт, що в Чикаго вже маємо новокалендарних і старокалендарних бандерівців!

Звернення "Лиса Микита" до Достойних Проводів З-го ОУН: чи не варто раз на десять років улаштувати якийсь спільний Баль Українських Націоналістів?..

Наша думка така, що деяких заслужених діячів братсько-допомогових організацій пора вже віддати до Музею Іміграції.

До відома Виш. Читачів: "Лис Микита" не належить до новоствореного "Клубу Незалежної Преси" тому саме, що він хоче бути незалежним журналом.

В ПАРАФІЯЛЬНОМУ УРЯДІ

— Прошу отця, я за інформацією... Чи у Великому Пості будуть якісь полегшення і для алкоголіків?..

ДЕ ПОДІЛИСЯ УКРАЇНСЬКІ МИШІ?

Старенька мати українського письменника, ота сама, що про неї співає вся Україна, крайова і закордонна, — "Рідна мати моя! Ти ночей недоспала...", — поскаржилася англійському туристові Постові, що не сміє держати кішки в хаті.

— Чому? — запитався Пост.
— Влада заборонила.
— Чому?! — здивувався турист.
— Бо кішки поїли б пташок.
— Пташок, не мишей?
— Та яких там мишей? Їх на Україні давно вже немає.
— Немає мишей?! А то чому?
— Не мають що їсти: ні стіжків, ні засків у нас нема.
— А де ж українці зберігають хліб?
— Чнаклав, с.
— В московських коморах. І туди, на Московщину, повтікали від нас усі миші.

— Я ненавиджу Дядька Сема сто разів більше, ніж ти!

МОЛІТЕСЬ ПРАВДІ...

Наш Пророк, Тарас Шевченко, закликав колись нас, тоді ще не народжених, молитись Богові одному, молитись правді на землі... "Реалітети" все ж таки показують, що молитись правді легше, чим писати правду, навіть у вільному світі, в найвільнішій під сонцем екзильній пресі.

Коли в Москві заарештували російських письменників Андрея Синявського та Юлія Данієля, деякі наші газети писали про третього проscribeваного автора, Валерія Тарзіса, що він сам народженець Києва, батько його грек, а мати — українка. Тоді ще ситуація Тарзіса, випущеного з дому божевільних автора антисоветської повісті "Палата ч. 7", не була цілком ясна: можна було передбачати, що він поділить долю чимось недовго Синявського й Данієля і теж опиниться "за решоткою".

Сталося інакше: саме в тому часі, коли Синявського і Данієля поставили перед ганебний московський суд, Валерій Тарзіс спокійно

та легально виїхав собі на Захід, до Лондону, читати лекції про російську літературу... В світовій пресі стали натякати, що Тарзіс відіграв у цій сумній афері провokatивну роль, що він був інструментом у руках МІТБ і так далі.

Тоді наші газети, розуміється, змінили фронт і стали писати, що Тарзіс, щоправда, народився в Києві, але батько його був грек, а мати — росіянка... Тенденція ясна: не може ж бути українка матір'ю якогось темного типа, що не сидить в криміналі чи в концетраку, а гуляє собі на полі, запідозрений в провokatивній роботі, а то й у співпраці з відповідними органами. Навіть якщо б вона була чистокровна українка, з самої Полтави, і тоді, в ім'я національних інтересів, "для добра справи", треба було б її зрусифікувати.

Не минуло тижня з того часу, як тут московське радіо передало комунікат ТАСС, що Президія Верховної Ради СРСР позбавила Валерія Тарзіса советського громадянства "за дії, що дискредитують громадянина СРСР". А вже європейські та американські пресові агенції додали від себе коментар, що 60-літній Валерій Тарзіс попросив політичного азилу, тобто — вибрав свободу....

Тепер стає руба питання, що робити нашим екзильним редакторам?.. Хіба ще раз українізувати матір письменника, вже раз ними зукраїнізовану, а потім, трохи по-

В ДЕНЬ ГНІВУ

— Я ненавиджу Дядька Сема тисячу разів більше, ніж тебе!

квално, зрусифіковану?..

В ім'я національних інтересів воно, ніби, і так можна і так можна, але як же тоді стоять справи з отою правдою на землі, якій так приклонявся незабутній Тарас Григорович, та й нас, грішних, закликав до неї молитись?.. А як тоді виглядає правдомовність вільної преси, один з філярів журналістичної етики, вугольний камінь під Кодекс честі українського журналіста, за який ми так розпиналися під час нашого газетярського з'їзду на Союзіці?..

З тієї історії виходить моральна наука, що не слід нам згоряча халатись за українізацію чи русифікацію матерів підсоветських авторів. Там, у Совегах, ніколи не можна вгадати, звідки яка халепа вискочить тобі на голову. Коли якийсь письменник гуляє на волі, покищо не заарештований, то це ще не означає, що через два-три місяці він не сидітиме в тюрмі чи в божевільному домі. (К.—Р.)

ЛИСТ ПСА СОВЕТСЬКОГО ДО ПСА АМЕРИКАНСЬКОГО

Дорогий брате по крові!

Оце порадили мені колеги написати листа до Америки й персонально — тобі, хоч я тебе й не знаю. Колеги мої мають господарів, що дістають з Америки пакки, отож дещо потрапляє й у собачу палку. А в моїх господарів жодної рідні в Америці нема, живуть вони нужденно, бігають по чергах. Я ж змушений шукати собі харчування сам, цебто — красти.

Любий мій брате! У нас за крадіжку дуже карають, але що зробиш, коли хочеться їсти? Уже не раз і не два товкли мене по чім попало, не знаю, як я й вижив. Товкли на базарі, прилюдно, а я й не огризався, мовчав, бо за спротив дстав би подвійну кару або й зовсім забили б.

Чув я, що в Америці виробляють дуже поживний собачий харч, якісь сухарики з назвою "Пуріна". От би нам такого! Проєктували ми, советські пси, влаштувати загальний всенесячий страйк: поїхати до Москви і пройтися з відповідними транспарентами біля кремлівських воріт, а при цьому якнайголосніше вити. Але нам відрадили люди. Сказали, що після такої демонстрації жодного пса не залишаться в живих. А жити ж хочеться, хоч і псові.

Незнаний друже мій! Організуй там якусь ацію помічч знедоленим псам. Приймемо з подякою все! і сухарики, й недоїдки й кістки. Тільки адресуй безпосередньо на нашу псячу Централю, бо боюся, що господарі псів, одержавши для нас пакку, можуть з'їсти її самі.

У листі належить сповіщати про новини... Так ось, головною новиною в нас є те, що братній китайський народ начхав межі очі братньому російському народові й хоче відтяти від нього Далекий Схід, Сибір і Середню Азію. Через таке хотіння братній російський народ загубив сон і добрий гумор. Весь час на китайський кордон мчать ешалони з військом і, хто зна, чи не зударяться врешті два братніх народи. Наші пси орієнтуються на Китай, кажуть: хай гірше, аби інше! Гіршого ж, проте, на мою скромну думку, вже не може бути. Бо за п'ятдесят без малого років, цебто, за час існування советської влади, тутешні пси ніколи не були, як слід, ситі.

Вельмишановний американський кузине! Не забудь про нашу просьбу й про поміч. Будемо колінопреклононо вдячні.

За всіх знедолених у Советському Союзі псів — твій РЯБКО
(З псячої мови на свою переклав ІВАН ЕВЕНТУАЛЬНИЙ)

Наші Прихильники

Т. МАРКОВИЧ, Детройт — дол. 16.50 і Д-р Р. СМІК, Чикаго — дол. 13.00. Д-р О. СТІЛЬБИЦЬКИЙ, Форт Веїн і ала. Е. МУЛА, Чикаго — по 11.50.

Д-р Н. КУЗЬМОВИЧ, Бабилон і П. СТАСЮК, Форест Гіс — по дол. 10.00.

По дол. 6.50: Д-р О. ФАРИОН, Чикаго, Д-р Ю. ГНОЙ, Нью-Йорк, Д-р П. ДЖУЛЬ, Детройт, Д-р Р. ГРАБ, Елізабет, пані Д. ПАСТУХІВ, Лорейн, І. КЕФОР (Олімпія Лікерс), Нью-Йорк і Д-р А. ЛИТВАКІВСЬКИЙ, Гери.

По дол. 5.00: Пані Росиф ЛІСОГІР, Біраруд і Д-р С. ТИМКІВ, Салісбург.

По дол. 4.00: Д-р М. КОМАРЯНСЬКИЙ, Клівеланд і В. ФОКШАН, Австралія.

По дол. 3.50: О. ПІДПІРНИЙ, Торонто і В. ДУЧИНСЬКИЙ, Клівеланд.

Дол. 3.00: Д-р Л. ОБУШКЕВИЧ, Детройт.

По дол. 2.50: Д-р І. МАКАРЕВИЧ, Нью-Йорк, В. ПОПАДЮК, Чикаго і С. ДОМАЩУК, Рочестер.

В "Дідемі", як в поемі,
Все Вас вабить і манить!
Лиш погляньте на виставу,
То Вам серце защемиць!

Перед великоднім і весняним сезоном варто собі оглянути прекрасну виставку мод тієї званої в Метрополі, мбк своїми і чужинцями, української галanterійної крамниці і майстерні елегантних жіночих та чоловічих одягів П-ні МАРІІ і ВОЛОДИМИРА ЗАКЛИНСЬКИХ

8 MILE & BECON
Tel.: KE 1-1303, KE 1-1304 and 531-9899
B. КУКУРСА
менеджер

WALT'S SUNOCO SERVICE CENTER
ВСЯКА ОБСЛУГА І НАПРАВА АВТ

Вісїаймаємо траки і трайлери на цілу Америку і Канаду.

Ой, ви діти, пишіть квіти,
Наша гордість і краса!
Тихим словом пом'яніте
Нині Батька-Тараса!

В цьому місяці березні, місяці Шевченка, українські діти брали активну участь в Шевченківських святкуваннях і часто ходили до Народного Дому на проби хору чи живого слова. Ілучи з проби чи на пробу, завжди приємно зайти до Української Цукорні "Веселка", поготорити з друзями, випити теплу запашну каву чи підкріпитись солідніше, набрати сил до праці і науки.

Не забудьте ж нашої адреси:
"ВЕСЕЛКА", 144 Друга Евію (в Плівстовому Домі)

Наш Коментар

АБО ВШАНУВАЛИ І ПОМ'ЯНУЛИ...

Дня 1-го лютого ц. р., в день народження Його Блаженства Кардинала Росифа, філадельфійська "Америка" помістила на першій сторінці портрет Кардинала з висловами "Найсердечніших бажань і мвогих літ" від Екзекутиві і Головної Управи "Провидіння", як також Редакції, Адміністрації і Друмарні "Америки".

Другий наш щоденник, "Свобода", відзначив день народження Верховного Архиепископа 3 дні раніше, а саме — в числі з 16-го лютого, надрукувавши на першій сторінці сенсаційну вістку п. з. "Видвигують кандидатуру Кардинала Росифа Сліпого на репрезентанта Ватикану в Москві!"...

"Америна" передрукувала в кількох числах з "Вісника ООЧСУ" статтю п. І. Білтинського п. з. "В чийому інтересі", — "з огляду на актуальність порушеної проблеми", — як сказано в примітці Редакції.

Статтю, сповнену грубих особистих нападів на покійного д-ра Миколу Шлемкевича, наш католицький щоденник передрукував саме тоді, коли за душу Покійного правились похоронні відправи, коли його оплакувала жалобна українська громада...

З нових поезій Юрія Коломийця, друкованих у журналі "Сучасність" (ч. 9):

"Я вранці тільки вдзрів
Набряклі груди верб
І думав дівчину-весну побачу,
А вітер уночі у сад
Принів вагітну жінку".

Оце ж тобі називається — кавалерське щастя!

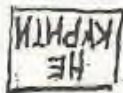
Саскачеванські уміщики

Чи Ви знаєте, що англомовні фермері в Саскачевані починають учитися та вживати української мови? Дотепер уже навчилися таких українських висловів: "Чип лайк борщ", "Добра горілка", "Ду ю нов Панькову маму?", "Шляк трафить!" та ще декілька квітистних українських висловів, в яких здебільша згадується маму свого співбесідника, а яких тут не наводимо, бо вони, хоч добре підходять до ідеологічних дискусій у наших політичних газетах, але не надаються до друку в такому поважному журналі, як "Лис Микита".

Боротьба за права української мови увінчалася в Саскачевані успіхом: фабриканти ковбаси стали давати на ковбасі з часником українську етикетку — "Українська ковбаса".

Зате на ковбасі, призначеній для польських консументів, даліше дають англійську етикетку — "Поліш сасидж". У зв'язку з цим розповсюдились чутки, що саскачеванські поляки збираються пікетувати перед парламентом, щоб домогтися таких самих політичних прав до ковбаси, як мають українці.

Донедавна по елеваторах висіли тільки англійські плякати "Не смокіти". Останнім часом елеватори дістали також українські плякати — "Просимо не курити". Елеваторники в англійській околиці телефонує до знайомого фермера-українця:

— Лиссен, Майк! Як будеш у місті, то вступи до мене, до елеватора.

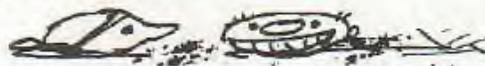
— Гоца трабл, Джек?

— Я дістав український плякат і не знаю, котрим боком догори треба його причепити.

В справах двомовності в Канаді наші фермері мають свої особливі закони, яких дотепер ще не дослідила настановлена прем'єром Пірсоном Комісія для справ білінгвізму і бікультуризму. Мій собою і до худоби вони говорять переважно по-українськи, до коби — виключно по-англійськи, а до собак — сак і так.

До фермера приїхали в гості з Торонто його дядько з дядиною. Собака побачив чужих людей і зараз почав брехати. Фермер накричав на собаку, звичайно, по-українськи — і той замовк.

— Ти чуєш, Джон? — каже в патріотичнім захопленні дядина до дядька. — Тут, у Саскачевані, на фармах навіть пси розуміють по-українськи.

Вернувся фермер з міста, вже і так "під газом", але що привіз із собою пачку пива і став собі доливати. Жінка, як жінка, починає сваритися.

— Цить, жінко! То я нині справляю целебрейшен... Нашому сусідові...

— Що? Знову якийсь ювілей?..

— Нашому сусідові нині фінанс компанія забрала телевізор.

Микита Волокита

— Чому на тобі стільки болота?

— Це болото, яким я кидав на других...

СТУДЕНТАМ 12 ПИТАНЬ З АСТРОНАВТИКИ

СТУДЕНТАМ 12 ПИТАНЬ З АСТРОНАВТИКИ

1. Чому американські астронавти мусять бути ще перед 1971-шим роком на місяці?

Тому, що після цього не буде місця на місяці. Си його поверхня буде покрита розбитками советських простірних суден.

2. Що советські простірні судна без залоги намагаються зарезати на місяць?

Молот. Серп місяць має власний.

3. Нашо советам потрібна поверхня місяця?

Для висилки туди політичних в'язнів, на випадок як Червоний Китай відбере від них Сибір.

4. Чому Червоний Китай відпекується від советської помочі в астронавтиці?

Бо їх економія не витримала б витрат на випробування советських простірних суден. Радше ці витрати зужити на окупацію Сибіру.

5. Чому советські ветеринарі не лікують заражених прищипцею корів?

Тому, що вони дуже зайняті дослідями над продукцією молока з піску на місяці.

6. Чому Венера не допускає советських простірних суден до себе?

Щоб не привезли туди яких нових недуг.

7. Чому команду над советським КГБ перейняв Кованов?

Бо Шелепін не зумів зліквідувати антикомуністичних сил на місяці, що не допускають туди советських простірних суден.

8. Скільки рублів можуть совети посвятити для висадки на місяць?

Залежно від положення останньої дірки на ремінцях їх робітників.

9. Чому космонавта Поповича зробили совети щирим українцем?

Щоб українські політичні в'язні не боялися заслання на місяць, а навіть мріяли стати героями космосу.

10. Що совети зробили б з українським Патріярхом у Києві?

Вислали б на місяць.

11. Де буде перший консулят УРСР?

На місяці.

12. Чого совети найбільше бояться?

Щоб американські астронавти не завезли водневих бомб українським засланням на місяці. Вони могли б їх спустити на Кремль і Ялту.

УАМІК

ПРО „САТИРУ“ СЕРАФИМА АРХАНГЕЛА

Найбільше то в нас є докторів.
Ану, занедужайте на одну мину-
ту, а зараз мете мати коло себе
зо два доктори.

Не таких, жи то на тім учили
си і знають усю медицину напа-
мет, але таких докторів, жи то
ліпше знають.

Відки знають?

Сами зі себе.

Ану, возміт і пчихніт на жерт
голосно межди нашими людьми, то
зараз екійс відозве си:

— Ов, а ви де того си набрали?

— Чого?

— Тої перестуди.

— Та я здоровий, ек цвех.

— Не кажіт, бо то вам из очий
витко.

А другий дохтір гідзіве си:

— Возміт наніч теплий комприс.

Не без того, аби й третій си за-
мішеє:

„НАШІ“ на МАРСІ

— Давай часи!

— Не слухайте, мой, ліпше по-
ложити зимний комприс.

— Зимний на перестуду?

— Цвех — цвехом, пане здо-
бродію.

Але накінєц найліпшу риципту-
ру вілше вам, ек на долони, ваш
найважнійший дохтір, ваші рідна
жона, аби була здорова. А сма-
же менши-білши так:

— Вже, холєро, знов хирієш?
А я казала, абис вчора наніч клюс-
ків не наїдав си! Тепер марш ми
додому, дам ти гарбати з кмінком
і зюлкамі. Тиж возмеш на цукор
тотих кропцїн, жим привезла ше
з Німечини.

Тото так є, шо си тичит дохто-
рів, жи докторуют від ружної
слабости, і ружних квасів шолут-
кових, і енакшого холєристорю-
лію, жи від того наші люди в Га-
мериці на серце слабуют.

Але є ше така ружна хвороба і
зараза, жи на неї нездуже цілий
наш нарід, жи тут у Гамериці си
знаходит. Але від того у нас є
знов енакші доктори. Є такі, жи
вчили си докторства по ружних
периверзитетох, але найбільше то
такой таких, жи тото тиж анають
ліпше, сами зі себе.

Дайминато, є така хороба, жи си
називає англизанція, ци ше єнос
єнакше.

Хороба, рахувати, дуже паскуд-
на і тешко єї вікурувати, але, сла-
вити Бога, ми на неї маємо тиж
тенгих докторів. Ек вілше ри-
циптуру у казеті, жи далі буде,
жи ек би тото всьо вічитав і за-
стосував си, то ніколи би си не
зангелшив, але ше би зо два ай-
ринші на українцке перетегнув.

А спитайте си, відки йден из
другим так добре тото знає? З
прахтики. Власної домашної прах-
тики.

Дивит си на свої діти, жи по
хаті шварготет, і описує всьо то-
то, шо він робив, але на відноріг.
Він знає найліпше, від чого йому
фамелія си зіпсувала, і радит то-
го не робити, жи то він робив.
Або ек діти вілчувати у рідній
школі.

На тото тиж є доста ружних до-
кторів.

Самі такі, жи не мають своєх ді-
тий, але прахтикуют на чужих.

Бо такой, жи має свої діти, то
має з ними кілко затрудніє і за-
каламандії, жи не має ані чєсу,
ані голови, аби ше над тим дума-
ти.

Або такой плюфєсор від тої
рідної школи. Тиж нич не знає,
бо фурт єно вчит, або задачу по-
правляє, то чєсу не мле, аби міг
подумати.

Та й не тра, бо тих бездітних
докторів, жи думают за нього, є
доста, аж забогато.

Правдивий плюфєсор, ек тримає
у єдній руці лінейку, то в другу
руку най си возме казету, жи далі
буде, і шо трохн з казети вічи-
тає, то най зараз тото на дїтьох
віпробує.

А ек з того нич не віходит, то
най бере другу казету, жи тото
єнакше пише.

І так най віпробує на ружні
способи і артикули.

Бо докторів є, ек псів, доста,
то котрийс, аби навит не хтів, му-
сит угадати.

Хиба не?

Умис Зозуля

Умови передплати в ЗДА і Каналі:
річна передплата — дол. 3.50
піврічна передплата — 1.80

Editor Edward Kozak
"THE FOX"
4933 Larkins
Detroit, Michigan 48210